

DOMOVINA

Izhaja dvakrat na teden, in sicer vsak **torek** in **petek**. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu, in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 1 krono temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 20 v za vsakokrat; za večje inserate in za mnogokratno inseriranje primeren popust. — Naročnina za celo leto 8 kron za pol leta 4 krome, za četrlet 2 kroni; ista naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celju.

Resna beseda k naši politiki.

Predno pričnem razvijati svoje misli, izražam priznanje, da se je v naši politiki obrnilo zadnji čas že mnogokaj na bolje. Narodni voditelji so začeli krepkejšo izvajati idejo, da je treba našo politiko popularizovati, to je da zanesemo v narod — vodilni program, na katerem sloni naše delovanje. Oni narodni principi, za katere se bojimo že od postanka slovenskega gibanja na Štajerskem, morajo postati narodu tako lastni, morajo mu preiti tako v srce in dušo, da bodo bistven del njegovega mišljenja, del njegovega življenja. Posamezne točke našega programa pa so postale tekom let same fraze. Mi jih navajamo, mi se za hip navdušujemo zanje, a vse ostane pri besedah, ki se le v nekaterih slučajih spremene v dejstva. Mi sami smo razblinili svoje principe v jalove besede, ker smo govorili o njih in parlamentirali, ne da bi jih resno skušali predstaviti na praktično polje, kjer bi narodne ideje klile, rastle in rodile sad.

Doslej smo se za uresničenje narodnega programa posluževali večidel naših časopisov, posluževali smo se tiska, a premalo smo obračali svojo pozornost na živo besedo. A ravno v njej tiči največja moč in sila. V pismu, po listih smo zanesli narodno idejo zavednosti med velik del naroda, dosegli smo precej, o tem so pričala zadnje volitve v 4. kuriji, a da dosežemo bolj gotovo svoj cilj, to naj omogoči neposredni govor, živa iskra našega srca.

Popularizujmo našo politično borbo, spoznajmo ž njo najširše narodne sloje, da bo vsem pristopna, vsem razumljiva. Socijalizujmo našo politično borbo, storimo, da postane ljudstvu brez

izjeme potrebna za življenje, spojimo, združimo jo z vsakdanjim, društvenim življenjem!

Po shodih in časnikih udrihomo po nemškutarjih, jim zadajemo navidezno smrtne udarce ter se radujemo. Pridejo volitve, narodne veselice, tedaj, ko bi imeli pričakovati sadove naših izbornih filipik, — pa stojimo razočarani nad slabim uspehom našega napora, dočim se nemškutarji prav glasno kihajo v pest. Pri takih prilikah pomagamo z izgovorom: „Tukaj se ljudstvo ni zrelo za politiko, treba počakati, da stvar dozori.“

Ljudstvo, širna masa, še ni probujena. Imamo „Narodne domove“, posojilnice, čitalnice, politična društva, vse nič ne pomaga, renegatstvo se šopiri naprej, „šulfereinske“ šole se polnijo z našo deco, po občinah in zastopih gospoduje nemškutar. Povedal ne bom morebiti ravnokar odkritega čudotvornega leka zoper to rak-rano, ne, stara pesem se vedno ponavlja: Več stika z narodom, več občevanja s seljakom, obrtnikom, delavcem. Naša slovenska inteligenca, izvzemši betve pravih narodnjakov, se lepo separatizira, kuje med seboj narodno politiko, a ožje zveze z narodom nima in tudi narod ostane proti nji hladn.

V gostilne, ki jih pohaja inteligenca, si kmet ne upa, kajti prvi njegov poskus mu je bil mučen. Bojazljivo, klobuk v roki vrteč, je stopil v gostilno. Vse sama gospoda, ki ga nekako čudežno pogleduje, češ, kaj pa ti tukaj! Od nikoder osrčevalne besede, morebiti celo vabila na prijazen pomenek, ne, sam sedi pri mizi in žuli svoj vrček. Težek, dušič kamen se mu odvali raz srce, ko je zopet zunaj. „Sem pa že ne tako kmalu“, reče pri sebi, „rajši se bom držal svoje stare gostilne, četudi je krčmar nemškutar“. Kako vse drugače je tam!

Debeli krčmar stoji že na pragu, mu stiska roko in ga prijateljski povprašuje o domačiji, o

letini itd. Nemški veljaki, ki posedajo krog mize, mu oddalec prožijo kupico in ga vabijo k svoji mizi. Vse mu je domače, ne ženira ga njegov „ceker“, ne zavoj, vse mu prihaja nekako udobno prijetno. Ali se bomo čudili, da na tak način nemškutarskim debeluhom več zaupa, da gre rajši za nje čez drn in stru? Žalostna resnica je, da se še dandanes politični značaji pripravirajo po gostilnah. Nič boljše nego v gostilni, ni zunaj. Le pogledjmo, kako blažen je, ko ga zunaj na cesti ogovori kak nemški veljak in mu natvezi svoje klobasarije. Ne čudimo se torej, če ljudje kar gore za takega ljudskega osrčevalca, saj ga hočejo celo taki, ki jim še človek zaupa, postaviti tuintam za kandidata.

Evo majhne dogodbe: Pred par tedni sem bil v enem naših „Narodnih domov“. V restavracijo vstopi čeden kmečki fant, mečkaje v eni roki klobuk, v drugi neke desetice. Očividno je bil precej naroden dečko. Negotovo se je oziral po mizah v zadregi, kam bi prisedel. Slednjič srečno prijadra v bolj temačen kot in si z rahlim boječim glasom naroči svoj vrček. Tako je tamkaj osamel ždel pri svojem pivu in gotovo premišljeval, kako da bi bil zopet na prostem pod milim nebom. Kako vse drugačne občutke bi bil fant odnesel, da bi bil kdo prisedel k njemu, napeljal govorico na narodnost, na volitve ali slično.

To se vam morda dozdevajo otročarije, a te navidezne malenkosti govore v odločilnih momentih veliko besedo, zatorej jih bomo morali radi ali neradi vendar upoštevati. Občujmo z navadnim ljudstvom, žuljave roke so tudi častne, pokažimo mu tudi v osebnih sestankih, da ga imamo radi, da nam je njegov blagor ležeč na srcu, in narod nam bo zaupal, zatekel se bo zaupljivo pod naše vodstvo in šel za nas tudi v ogenj, če treba!

LISTEK.

Ljubezen in smrt.

Spisal J. E. Polák.

Silno dolgočasen popoldan koncem meseca oktobra je bil.

Dež je lil curkoma izpod svinčenotemnega neba in drevje je šumelo in se zvijalo krčevito, kakor bi trpelo silne bolečine ob izgubi zadnjih listov. Zdajpazdaj je bušil veter okrog voglov vaških hiš ter stresel trhla okna tako močno, da so zrahljane šipe ob vsakem navalu glasno zavezketale. Iz bližnjega gozda pa se je začulo zdajpazdaj zamolklo tulenje, podobno jokanju narave za izgubljenim krasom.

V okusno opremljeni sobici je ležal na divanu Aleksander Fischer, uradnik južne železnice. Lepo dišeči papiroski je izvabljal kolobarčke dima ter jih pihal proti stropu.

Dolgo je že ležal tako in kadil in klet vaški dolgčas.

Kar potrka nekdo rahlo na vrata njegove sobice.

Uradnik je vstal urno raz divan in velel z močnim glasom:

„Vstopite!“

Vrata so se odprla počasi in med njimi se je pojavilo sedemnajstletno dekle. Bilo je prej močnega nego šibkega, toda kljub temu vitkega

stasa. Obraz ji je bil bled in okrožali so ga črni lasje, spredaj pa so padali svedričasti kodri na belo čelo, izpod katerega je gledalo dvoje žamestih oči, obrobjenih s svilnatimi trepalnicami.

„Slavica, ti tukaj?“ so je začudil uradnik.

„Da, Aleksander!“ je odgovorila s prisiljenim nasmehom.

„In kaj te je privedlo ob tem vremenu k meni? Gotovo nekaj silno važnega?“

„Da, nekaj silno važnega“, mu je segla urno v besedo.

„In to bi bilo?“

„Nesrečna sem, silno nesrečna!“ In začela je jokati na ves glas.

„Slavica“, je začel uradnik tolažiti. „Čemu jokaš? Povej mi, kaj je vzrok tvojim žalostnim solzam?“

Po sobici je zaplaval mučen molk.

„Ne upam“, je dejala boječe.

„Zakaj bi si ne upala?“

„Sram me je“, sta ji zatrepetali ustnici in začela je ihteti znova.

Kakor bi ga bila ugriznila strupena kača, tako so zbolele uradnika zadnje besede. Sedaj mu je bilo vse jasno. Prebledel je, po vseh udih mu je šinil strah in prsa so mu jela burno plati!

„Slavica“, je začel uradnik po dolgem in mučnem molku. „Ali res misliš, da sem jaz oče?“

Pogledala ga je nekam silno boječa.

„Ali ni bil med tem morda še tudi kdo drugi pri tebi?“

Planila je raz stol in se začela tresti na vsem životu.

„Seveda, trditi nočem. Toda pomisli, ženska je ženska. In pri ženskah je zvestoba navadno le na jeziku in kaj poredkoma tudi v srcu. Posebno potem, če že padejo. Ali ni tako?“

„Molči!“ je zakričala in se zgrudila na kolena.

„Seveda, jaz ne rečem, da si tudi ti taka. A ženska je in ostane nikdar rešena zastavica“, je govoril dalje.

„Ubij me, a ne muči me z besedami, katerim sam ne verjameš!“ je dejala svečano.

„Otrok moj, nikar se ne huduj! Slavica, ustani!“

„Aleksander, ne! Predno mi ne ponoviš prisege, katero si mi prisegel, predno sem ti pala v naročje, ne ustanem!“

„In kaj sem ti prisegel?“

„Da bodem tvoja žena!“

„Jaz bi ti naj bil kedaj to prisegel?“ je začel uradnik po dolgem molku. „Mogoče, da sem ti v pijanosti kedaj jecljal enake besede, toda prisegel ti nisem nikdar. Vi ženske ste res čudne. Vsaka besedica je vam prisega. Ali ni tako, otrok moj?“

Planila je po koncu in stopila en korak bliže njega.

„Aleksander, ali misliš resno, ali se samo šališ?“ ...

Nikar si ne domišljajmo, da zadostuje, če nas ljudstvo iz časnikov pozna, v osebnem občevarju se mu pa umikamo. Nemškutarji imajo pametnejšo taktiko. Le na tak način si tolmačimo geslo: „Iz naroda za narod“ in mlačnost, ki se še sedaj tako pogosto pojavlja med narodom za svoje lastne interese, se bode kmalu umaknila trajni navdušenosti. Ko dosežemo to, ne bode nam treba izmetati nemškutarjev, kajti njih eksistenca bode sama od sebe uničena. Uvažujte blagohotno te besede!

Za odpravo III. plačilnega razreda.

V deželnem zboru je poslanec Robič predlagal, naj se premeste vse v tretjem plačilnem razredu se nahajajoče ljudske šole v drugi razred. Svoj predlog je tako izbornost in naravnost dovršeno utemeljeval, da so vsi, tudi nemški poslanci, dobili prepričanje, da se mora nekaj storiti v tej stvari in izboljšati gmotni položaj ljudsko-šolskih učiteljev. Deželni odbor je, kakor smo že poročali, res vložil svoj „veto“, a njegovo mnenje je bilo doslej še vedno odločilno za predloge slovenskih poslancev. Zato smo zadnjič omenjali, da je predlog za odpravo III. plač. razreda že pokopan. Ker so pa pri tej stvari udeleženi tudi nemški učitelji, zato se bo morda naučni odsek deželnega zbora vendar postavil v nasprotje z odborom in predlagal, da zbornica odobri ta predlog. Govor poslanca Robiča:

Visoka zbornica!

Na dnevnem redu je predlog o ljudskem šolstvu, in njegov vzprejem ter njegova izvršitev je v interesu ljudskega šolstva, zlasti pa v interesu pospešitve in nadaljne ureditve šolstva na deželi ne le želja vredna, temveč naravnost potrebna.

Namen tega predloga ni samo odpraviti tretji plačilni razred, ampak odstraniti tudi vnebovpijočo krivico, ki jo dela zakon z dne 19. septembra 1899 vsemu učitelstvu tretjega plačilnega razreda s tem, da se je temeljna plača znižala pod eksistenčni minimum in da se je tako učitelstvu odvzelo, kar zakon z dne 3. maja 1874 že priznava. Po četrstoletju se je torej prvotna plača stalnega učitelja znižala, ne pa povišala. (Klici: „Prav res!“) Gospoda moja, vi pa vedno trdite, da novi zakon ne škodi toliko učiteljski plači, kolikor koristi. Večkrat so že z menoj vred tudi drugi dokazali, da velja to le za učitelje drugega in prvega plačilnega razreda in za graške učitelje, nikakor pa ne za učitelje tretjega plačilnega razreda. S tem se tudi strinja poročilo deželnega odbora, katerega je v včerajšnji seji predložil visokemu zboru. Ne bom se danes nadalje pečal s tem poročilom, ker sem prepričan, da tega ni potreba za utemeljevanje mojega predloga, in ker upam, da bodem o priliki o tem še

lahko natančneje spregovoril; samo na tozadevno mnenje tega poročila hočem opozoriti. Glasi se: „Znižanje temeljne plače v vseh treh plačilnih razredih, posebno pa v tretjem, se zdatno odškoduje s povišanimi službenimi dokladami in z razdelitvijo plačilnih razredov po 10., 20. in 30. službenem letu, z enakimi dokladami in z enakim plačilnim povišanjem za vse tri razrede.“ Nadalje pravi isto poročilo:

„Tu omenimo, da se prvotna plača, ki je v tretjem plačilnem razredu znižana pod eksistenčni minimum na letnih 1000 K, zenači že po teku petih let s prejšnjo prvotno plačo dotičnega razreda. Radi tega se v poznejših službenih letih znižanje temeljne plače v tretjem plačilnem razredu sploh ne občuti več.“ Kar poročilo nadalje trdi, da se škoda v teku petih let popolnoma pokrije, je skratka napačno.

Gospoda moja! Stalno nastavljen učitelj dobi po novem plačilnem zakonu vsako leto 100 gld. manj, ko po starem. Pa tudi po petih letih še ta škoda ni poravnana, kakor trdi poročilo; po starem plačilnem zakonu ima učitelj po petih letih že 10% službene doklade, tako da pride na 660 gld., po novem zak. dobi pa po petih letih le 600 gld., torej skozi daljnih pet let zopet 60 gld. manj ko poprej. Gospoda moja, na ta način je učitelj po novem zakonu prvih deset let še na slabšem ko prej, in to vendar ni nikako zboljšanje učiteljskih plač!

Pa to še ni edina škoda, gospoda moja: Graški učitelj — privoščim mu sicer iz srca, o tem je lahko prepričan — dobi 430 gld. več, kadar je stalno nastavljen; učitelj v tretjem plačilnem razredu pa dobi le 80 gld. več, ko postane stalen.

Če stopi učitelj tretjega plačilnega razreda v pokoj, dobiva za 300 gld. manjšo pokojnino, ko graški učitelj. (Posl. Erber: „To je umevno; navajen je graškega življenja“) vi pravite, da je to umevno. Odgovorim vam takoj. Oglejte se po deželi. Kam gre upokojen učitelj iz dežele? Skoraj vedno v mesto. Iz tega pa vendar ne sledi, da bi se morala draginja tako visoko razločevati med deželo in mestom, če učitelj tretjega plačilnega razreda ne ostane na deželi, ampak se preseli v mesto, kadar stopi v pokoj.

Gospoda moja! Priznam, da bo dežela z odpravo tretjega plačilnega razreda težko obremenjena, posebno v tem času, ko že gmotni položaj itak ni sijajen radi nove graške bolnišnice in ogromnih stroškov pri uravnavi rek. Verjemite mi, da bi ne bil stavljal nikdar predloga, ki deželo obremenjuje, ko bi ne bil prepričan, da ni odstranitev novega zakona, ki dela tretjemu plačilnemu razredu toliko krivic, samo zaželjena in koristna, ampak naravnost potrebna. (klici: „Res je!“) In s tem prepričanjem sem stavljal predlog.

Uverjen sem tudi, da večini slavne zbornice gmotno stanje ne bo delalo nobenih preglavic. Saj je večina slavne zbornice često dovolila za različne šolske namene svote, za katere nisi pri najboljši volji mogel najti drugih vzrokov ko strankarsko-političnih. (Ugovori.)

Gospoda moja! V sličnem položaju sem bil že leta 1890; takrat sem stavljal predlog za odpravo takozvanega 4. plačilnega razreda. Tudi takrat je večina visoke zbornice odklonila moj predlog in navedeni vzroki so bili jako površni, in jako zanimivo je danes, kako stališče je l. 1890 večina zbornice zavzela nasproti mojemu predlogu. (Konec prihodajč.)

Občinske volitve pri Sv. Krištofu nad Laškem.

Dan 20. oktobra t. l. je vreden, da se za beleži kot časten dan v zgodovini naše občine. Ta dan so obračunali naši slovenski kmetje s tisto stranko, katere se drži še kitajska kita, namreč občudovanje nemškega jezika in svet strah pred jaro nemško gospodo, obračunali so s tistimi zaničevanja vrednimi osebami, ki se njim v lice dobrikajo, za hrptom pa posmehujejo, ter jih pometli, kolikor jih je bilo odveč, za vselej iz obč. odbora. Ti janičarji slovenske krvi, ali kakor jim po domače pravimo, nemčurji, so se čutili že popolnoma gospodarje v našem odboru ter se tudi kot taki obnašali. Toda ne vprašajte, kako so gospodarili! Kaj vse so storili v škodo naši slovenski občini, se je razpravljalo že itak po časnikih, omenimo naj le, da se je po njihovi zahtevi vpeljal zadnja 3 leta v našo popolnoma slovensko občino nemški uradni jezik. In pri letošnjih volitvah nameravali pa so se ti ljudje po znanem receptu ježa, ki je prepodil lisico iz brloga, trdno utaboriti v našem odboru. Pa jim je spodletelo!

Res, zvižaja in hinavščina je celo delovanje znanih naših nemčurskih glavačev, toda v zadnjem času jim že tudi to ne prinese nikakega sadu. — Volitve so se vedno bolj in bolj bližale, naši nasprotniki pa so postajali vedno bolj in bolj nemirni in nervozni. Neka slutnja, njih slaba vest jim je pravila, da jih ne čaka nič dobrega. Videli smo jih postajati po trgu na Laškem ter se posvetovati. Bogve, kaj so ukrepali! Kakšne bojne načrte so tuhtali? Pa kmalu smo zvedeli. Začeli so hoditi okoli kmetov ter jim govoriti na srce zelo ginljivo: „Meni se gre za čast, kajti sram bi me bilo, ako bi me iz odbora izbaenili“ govoril je eden — in ta je bil še odkritosrčen, ker je brez ovinkov povedal, da mu ni za blagor občine, ampak samo za svojo čast. Trgovec Herman pa je bil bolj previden, kajti na dan volitve je zatrjeval nekemu volilcu, da mu je popolnoma

„Slavica, povem ti, da mislim povsem resno! Toda, če si prepričana, da sem jaz oče, ti obljubljam, da bodem tudi skrbel za otroka. Toda o ženitvi mi ne govori več. Jaz se ne mislim ženiti nikdar!“

„Ne, ničesar ni treba! Toda bojte se kazni božje, ki mora slediti vašim lažem in neusmiljenosti vaši!“

Odprla je vrata in odhitela, kakor bi bila zblaznela.

Aleksander pa je korakal z dolgimi koraki po svoji sobici in bil silno razburjen.

Šest mesecev prej je bil krasen popoldan meseca majnika.

Nebo je bilo jasno ko ribje oko. Ni ga bilo oblačka na celem nebeškem svodu. Legak zefir se je poigraval s svežim listjem in mu šepetal krasne bajke, ki jih je čul tam daleč za zelenim morjem.

V svoji sobici je ležal na divanu Aleksander. Okno njegove sobice je bilo odprto na stežaj. Vabljeni akordi so mu vdarjali na uho. Nekje v bližini so otvorili gostilniški vrt.

Kar mu šine v glavo misel, da ravno danes lahko spozna družbo, v kateri se mu bo kretati odslej. Urno je ustal raz divan in se začel oblačiti.

Odšel je.

Na vrtu je bilo zbranega že mnogo občinstva. Ker on še ni nikogar poznal, je sel k mizi, ki je bila še prazna.

Ni še dolgo sedel, ko pridrsi k njemu krasno dekle sedemnajstih let.

Naroči četrtno vina.

„Fino dekle“, je zamrmral mladi uradnik pred se.

Nažgal si je vonljivo papirosko.

„Fino dekle“, je zamrmral uradnik drugič pred se.

Silno mu je ugajal njen finočrtani obrazek, ki so ga obdajali črni lasje, a posebno njene oči.

„Ti moraš biti moja, pa naj me stane, kar hoče!“

Neka opojna zadovoljnost mu je šinila po udih in zazdelo se mu je, da objema njen vitki stasek. Ne, še več! Zazdelo se mu je celo, da čuti njen dih, njen poljub in toploto njenih bujnih udkov.

„Ti moraš biti moja, pa naj me stane, kar hoče!“

In pil je četrtno za četrtno, katere mu je donajalo krasno dekle,

Godba pa je svirala poskočne melodije, ki so silile od vina razgreti mladeži v noge.

Prvi parček se je zavrtel, za tem drugi in že v nekoliko trenutkih je bil ves vrt kaos plesočih in stiskajočih se parčkov.

„Gospodična, ali vi ne plešete?“ je nagoovoril uradnik dekleta, ko mu je donesla novo četrtno rujnega vinca.

„Plesala bi že, ali nihče ne pride pome“, mu je odgovorila dekle s porednim nasmehom.

„Dovolite, da se vam predstavim“. Pove ji svoje ime.

„Slavica, gostilničarjeva hči se je smehljuje poklonila deklica.

„Ali dovolite, da vas povedem na ples?“

„Prosim!“.

In objela sta se ter zavrtela v strastnem valčku.

Pozno v noč se je razšla družba.

Tudi Aleksander je moral oditi domov, dasi je šel silno nerad.

„Na svidenje jutri, gospodična!“ je dejal krasnemu dekletu pred odhodom.

„Jako me bode veselilo, gospod Fischer.“ In segla sta si v roke.

Obema je roka zatrepetala in nehote sta jo stisnila drug drugemu.

In začeli so se jima dnevi, oni razkošni dnevi ljubezni, polni upov in nad in želj in bojazni. Vsak novi dan se jima je videl lepši od minulega. Že v kratkem času pa sta si bila tako dobra, da so jima bile celo noči do svidenja prekratke. Pozabila sta na vse in živela samo sedanjosti in nihče izmed njiju ni mislil na bodočnost. Ona ga je ljubila z vsem ognjem prve ljubezni. In tudi on je ljubil njo, toda ljubil jo je po svoje.

Nekega popoldne je moral njen oče odpotovati nemudoma. Vrniti se je mogel šele drugega dne. In ravno to očetovo potovanje je rodilo hčerki gorje.

vse eno, kdo je izvoljen, samo da bodo v odboru možje, ki bodo znali gospodariti.

Ta je res lepo povedal, toda storil je drugače, kakor je govoril: volil je nemčurje, katerih slabo gospodarstvo je že vsem znano. — Nasprotniki so vedno bolj obdelovali slovenske kmete, ter skusili celo zanetiti prepir in neslogo med narodne volilce, da bi potem lažje v kalnem ribarili. Pa tudi z grožnjami in obljubami so poskušali priti do cilja. Pretilo se je nekaterim, da bodo zgubili zaslužek pri voznjah, ako narodno volijo; drugim se je nasprotno obljubilo, da bodo dobili za dotični dan izplačan zaslužek, ako volijo z Nemci. Toda tudi to ni nič izdalo. Pri agitaciji so pomagali nemčurjem celo nekateri c. kr. uradniki (in to celo v uradu!) kar danes samo mimo-grede omenimo, kajti proti dotičnikom se je vložila ovadba na pristojno mesto.

In prišle so volitve, ki so uničile vse domišljije nemških gospodov. II. in III. razred je volil precej mirno; tam nam je bila zmaga zagotovljena vkljub temu, da so nasprotniki delali s posebnimi kandidati zmešnjavo, so bili naši kandidati skoro enoglasno izvoljeni.

Vse pa je pričakovalo z nestrpnostjo izid volitve v I. razredu, ki se je začela ob 3. uri popoldne. — Točno ob tej uri je pristopila petorica nemčurskih mogotcev v družbi nekaterih kmetov, na katere so poskusili še v zadnjem trenutku obupen naskok. Toda tudi ta ni nič izdal. Naši vrlji kmetje so ostali zvesti svojemu prepričanju in se niso dali premotiti niti sladkim besedam niti grožnjam — razun dveh obžalovanja vrednih zapeljancev — katerih imena niso vredna, da bi se zapisala.

Izmed 24 volilcev v I. razredu se je udeležilo volitev 19 in od teh jih je volilo z nami 12 z nasprotniki pa le 7. Vkljub največjemu pritisku in vkljub temu, da so nemčurji celo v občinski pisarni zmenjavali volilcem listke, niso dosegli več kot celih 7 glasov! Ko so izvedeli za uspeh, popihali so jo, še malo prej tako mogočni gospodje, poraženi in poparjeni iz pisarne z žalostnim prepričanjem, da je sedaj konec njihovega gospodarstva, konec njihovi slavi — za vselej!

Izvoljeni so sami slovenski možje, in sicer: V I. razredu: Simončič Jože, Ulich Rudolf, Urbajs Anton, Sluga Matevž, Grešak Martin, Železnik Martin, Dirmayer, Draksler Jakob (Čerdičan). V II. razredu: Ravnikar Anton, Orožen Jernej, Leben Gregor, Petek Janez, Šipek Alojz, Zelič Jurij (p. d. Privšek), Kačič Luka, Drnovšek Fr. V III. razredu: Šunta Karol, Jančič Valentin, Rebozu Andrej, Juteršek Matevž, Vaclavik Robert, Kajtna Franc, Petek Anton, Kukec Edvard.

Tako se je torej vršil in izvojeval boj za šentkrištofsko občino, ki se je dosedaj smatrala kot nekaka predstraža ponemčurjenega Laškega trga, ter končal s popolno zmago na slovensko-narodni strani. — Tekom tega boja smo zadobili

prepričanje, da so okoličani zavedni Slovenci in da hočejo svojo slovensko posest braniti proti vsakemu privandrancu, ki teži za ponemčenjem naše rodne grude.

Celjske in štaj. novice.

— **Priistransko postopanje celjskega mestnega zastopa.** Za zgradbo nemške dekliske šole v Celju je razpisala mestna oblast vsa obrtniška dela in pozvala mizarje, ključavničarje, kleparje, steklarje in druge obrtnike, naj vložijo svoj proračun, pod katerimi pogoji vzprejmejo kakšno delo. To je znano konkurenčno tekmovalje; kdor prevzame kakšno delo pod nižjo ceno, ta jo dobi. Ali pri tem se je zgodila ostudna nesramnost. Mestni zastop je namreč celjske slovenske obrtnike naravnost prezrl, nikogar ni obvestil, da so dela razpisana, niti ga povabil, naj pošlje svojo ponudbo. To je pristranost, to je krivica, da ji ni para, in na vsem božjem svetu ni najti enakih perfidnih ljudi kakor v Celju. Kadar je treba kaj plačati, kadar je treba prinesiti doklade in šteti denarčke, o tedaj se mestni gospodje prav gotovo spomnijo slovenskih obrtnikov, tedaj jih prav dobro poznajo, ali kadar se oddajajo dela, tedaj nikdo ne pozna naših obrtnikov. Kaj menijo nemčurji, da smo mi tako neumni, kakor so oni pametni? Račun še ni sklenjen, in menimo, da bo tudi mera vaših grehov enkrat polna.

— **Celjska poštna uprava.** Dogodil se je zopet slučaj, ki prav jasno kaže, kakšne razmere vladajo pri poštni upravi. Evo: Dne 1. oktobra je neka stranka oddala pismo, namenjeno v Laški trg, in to pismo še do danes ni prišlo do svojega cilja. To pismo je morda že prebrodilo vso Avstrijo in šlo najbrže že čez mejo na Laško, v italijansko državo! Kaj takšnega je mogoče le tedaj, ako prometni uradniki pri celjskem poštnem uradu ne poznajo slovenskih krajevnih imen. Ker so Nemci, jih ne poznajo, in ker vkljub temu služijo na slovenski zemlji, je slavno in modro poštno ravnateljstvo v Gradcu krivo vseh pomot. Tukajšnji poštni nadzornik je res v službi popolnoma vesten mož, in se je omenjeni stranki, kateri se je zgodila ta nesreča, da njeno prav važno pismo ni došlo v zaželjeni kraj, se je nadzornik opravičeval in zagotavljal, da je pismo gotovo bilo odposlano iz Celja. Verujemo, da se je pismo odpeljalo proti Laškem, a najbrže se je zmotilo predaleč. Ko bo v Italiji zaman iskalo svojega adresata, pojde v Ameriko, in če mu bo sreča mila, se čez leto spet povrne v Celje in bo tožilo našo poštno upravo, ker je tako neusmiljena in tako glupa.

— **Zgradba nemške dekliske šole** raste noč in dan. Dela se na vse pretege, da bo prej zmašena nova učilnica, ali mučilnica; saj se bo v njej gledalo v prvi vrsti na to, da se zamori narodna zavest o slovenskim deklicam, če ujamejo

katero, kar pa Bog ne daj! Prvi in glavni nauk bo ta, da so gospodične samo tedaj lepe, če si kitijo s plavicami klobuke in nedrija ter čebļajo v jeziku nemških nebes. Če tega ne store, jih bog, „der Eisen wachsen lies“, ne bo sprejel v „Walhallo“. Sicer naj pa mestni gospodje gledajo na to, da se jim nova stavba ne podere, predno jo spravijo pod streho, ker se govori, da dela pri zgradbi tudi nekaj mojstrov-skaz!

— **Trafikantinja v Graški ulici.** Pod tem naslovom se je zadnjič pritoževal naš list, da so v trafiki v Graški ulici izzivalno naložene prodajalni mizi vedno cele kope „Südmarkin Zünderjev“, a naše Ciril-Methodove užigalice so skrite v kotih, da prodajalka vse prebrska, predno jih najde. Menili smo, da bo trafikantinja upoštevala našo željo, a ostala je trmasta. Šel sem pred par dnevi v omenjeno trafiko in videl na mizi vse mogoče vrste užigalic, a naših nikjer. Na vprašanje, zakaj skrivajo naše blago, mi je prodajalka odvrnila, da je trafika last „ene gospodične“, in ta hoče tako. — Dobro! zdaj samo pozivljem slovenske kupce: Izbijmo tej „frajli“ trmoglavost. Naj ne misli, da smo mi odvisni od njene tobakarije, izvršimo to malo delo! Kadar izostanejo vsi naši odjemalci, pa bode „frajla“ ponižna, in njena samoglavost izpuhti kot tobačni dim. Imamo trafiko v „Nar. domu“, zakaj bi ne hodili tja? Majhen ovinek, par korakov! Ne bomo tako komodni, čeprav je stvar navidez malenkostna, a držimo se v malih stvarih svojega načela!

— **Celjski nemčurski pretepači.** Nemčurski hrast zori divne sadove; fakini težijo veje v slavo in čast tevtonski materi. Le to se nam zdi in v duhu že vidimo mesto hrasta visoke in lepe vislice, kamor obešajo dve pedi od tal razbojnik in tolovaje. Pred kratkim se je namreč zgodil nečuden slučaj, ki je že prav blizu tolovajskemu napadu. Dva celjska sršena sta ob zgodnji jutranji uri, ko se je že skoraj danilo, prišla v Štore pred ondotno krčmo. Bila je še zaprta, a predrzna ponočnjaka sta skušala na vsak način vdreti v gostilniško sobo. Na vrtu najdeta sifonsko steklenico, in eden junakov jo hrabro zadrvi skozi okno v izbo. Krčmar, ves prestrašen nad tem nočnim napadom, hiti odpirat in zagleda na pragu dve gugajoči se postavi zagrnjeni v plašč, vdrtih obrazov, dve figuri celjskega mesta. Pusti ju v sobo in zapreti, da jima dá sicer vina, ali tiho naj spijeta in gresta. Prinese liter vina. Eden junakov pa se razkorači in zakokodajska: „Niemand wird mich ausischmeissen!“ Pride do krega, prvi ponočnjak zgrabi poln titer in bum! ga vrže tik pred krčmarjem na tla. Ostir pa, meni nič, tebi nič, ga prime, odpre vrata, in kot bi trenil, je bil celjski junak zunaj. A prej kot krčmar je pribrenčal sršen zopet v gostilno. Ta igra — angelji so imeli nad njo veselje — se je ponovila trikrat, trikrat je bil pahnen celjski junak pod

„Slavica“, je začel uradnik onega večera, ko se je čutil povsem varnega. „Jaz te ljubim do blaznosti. Ti moraš biti moja, pa naj me stane kar hoče. In raje izgubim življenje, nego da bi se moral kedaj odreči tebi. Bog mi je priča, da so čista resnica moje besede.

„Aleksander“, je začela ona. „Nikar ne kliči Boga na pričo, da ne pogubi tebe in mene, če bi ne bile tvoje besede resnične!“ ...

„Slavica, jaz ne lažem! Ali mi nočeš verjeti, dragica moja zlata?“

In približal se je k nji, jo prijel krog pasu, jo prižmel k sebi in strastno poljubil.

„Ali mi ne verjameš, otrok moj?“

Ni mu odgovorila, samo drgetala je na vsem životu.

Same strasti se mu je tresel glas.

„Govori vendar, dušica moja lepa!“ je silil uradnik, ker mu še vedno ni hotela odgovoriti.

„Da!“ sta ji zatrepetali rubinasti ustnici.

„Slavica, hvala ti na tej besedi. Kratka je bila, toda odprla mi je pogled v krasno bodočnost.

„Aleksander, kako te imam rada!“ se ji je izvilo iz prs, ki so ji močno plale od silne razburjenosti.

„Slavica, ti si moje vse!“ sta zatrepetali ustnici uradniku.

„In me ne zapustiš nikdar?“ ...

„Veruj mi, da nikdar!“

„Kako si dober! Kaj ne da bodem vedno samo jaz tvoja?“ ...

„Samo ti in nobena druga ne, dušica ti moja lepa!“

„Aleksander, hvala ti!“ —

Pozno v noč sta se šele ločila z dolgim poljubom.

Zunaj je deževalo. Debele deževne kaplje so padale na zemljo.

Zvečer ni mogla zaspiti. Silno je plakala in neizrečeno je bila nemirna.

Ali je že to noč slutila njena mehka dušica oni dolgočasni in deževni oktobrski popoldan, ko jo zadene kakor blisk izpod jasnega neba vest iz ust onega samega, ki ga je ljubila tako neizrečeno, da mu je bila samo igrača?

* * *

Dan vseh izveličanih in dan vseh umrlih! ... Svečana sta oba dneva, a tudi strašna.

In enega izmed teh dneh je bilo, ko je klečala Slavica ob grobu svoje matere, katere niti poznala ni. Trije strašni dnevi so že minuli od onega, zanjo tako usodepolnega popoldneva. Pa ona ni mogla najti nikjer miru. In sedaj ga je iskala ob grobu svoje matere. Obup ji je polnil srce in jokala je in molila.

Zatopila se je v ono bajno lepoto nebeškega kraljestva, o kateri pravi veliki apostol, da oko

ni videlo in uho ni slišalo onega, kar je pripravil Bog onim, ki ga ljubijo.

Stresla se je na vsem životu in ustnice so ji zatrepetale:

„In zgodi se Tvoja volja tako v nebesih, kakor tudi na zemlji!“ ...

In zamislila se je zopet.

Pred seboj je videla bodočnost.

Sami nesrečni dnevi, polni proganjanja in sramu so se vrstili drug za drugim pred njenimi očmi.

„Ne, nikdar! ... Raje smrt, nego pa tako življenje!“ ...

In planila je pokoncu ter odhitela s pokopališča.

Ljudje pa so zrlji za njo in šepetali in zmajevali z glavami, a nihče izmed njih ni vedel, kaj se ji godi v srcu.

*

Koncem meseca oktobra je deževalo dan za dnevom. Vode so na dan vernih duš silno narasle in prestopile bregove. Ljudje so gazili po vodi in lovili, kar je voda drvila seboj. Največ se jih je zbralo pri mlinarjevem jezu, lovili so v globokejši vodi z železnimi kljukami. Kar je enemu izmed lovcev obviselo nekaj težkega na kljuki. Urno je poklical sosede na pomoč. In vlekli so in vlekli in na vrh so privlekli mrtvo truplo sedemnajstletnega dekleta. Bila je Slavica

kap. Šele na to, ko je videl, da je vse zastoj, sta jo ponočnjaka odkurila proti mestu. Urno in tiho, kot bi ju vrag lovil! Štorski krčmar je zaznanil ves dogodek sodniji, tedaj pa je stopil vmes znani nemški advokat. Junaka sta prosila gostilničarja odpuščenja. Ta je tožbo umaknil pod pogojem, da plača vsak 100 K v nekov mestni fond. — Tako se je končala ta tragikomedijska.

— **Na celjskem kolodvoru** ne poznajo drugega, ko samo „tajč“. Nedavno sto prišla na kolodvor dva trgovca za sadje — iz blaženega „rajha“ — in vprašala tamošnjega vratarja, kakšna je okolica? „Hier ist aller deutsch“, se mu krepko odreže možiček. Toda revčka sta morala že v najbližnji okolici spoznati resnico, da sta na popolnoma slovenskih tleh. Dotičnemu portirju sta se lepo zahvalila za tako natančno pojasnilo in pripomnila, da bolehajo celjski Nemci na možganih. Prešmentana smola! Zdaj že celo „rajhovci“ dvomijo o pravi pameti celjskih nemčurjev in menijo, da spadajo nekam v graško okolico — v sobo št. 0 — za neozdravljive.

— **Nenadoma odpuščen od mestnega urada** je bil pretečeni teden 18. t. m. paznik Friškovec. Govori se, da se je prodalo nad 300 kron ledu, a denarja ni nikjer. Sumničijo, da je to zakrivil Friškovec pa tudi oskrbnik mestne klavnice nekoliko otožno pohaja okrog, in pravijo, da tudi ta ni popolnoma čist. Da bode imela s to stvarjo opraviti sodnija, je samoobsebi umevno; radovedni smo le, kako se bosta omenjena gospoda iz te luže izkocabala. Sedaj bode mestni urad menda vendar enkrat obrnil paznejše svoje oči na klavnico. Kar se nam pa pri vsej stvari zdi čudno, je to, da „vahtarca“ o tem še ni črhnila nobene besede.

— **Odhodnico** priredi „Slovensko delavsko podporno društvo“ v svojih prostorih v ponedeljek, dne 31. t. m. svojima marljivima članoma, g. M. Mahorčiču ter g. F. Pilihu. Obadva sta prav dobra pevca, ter sta se udeleževala vestno vseh društvenih veselic. Sodelovala sta tuptam tudi pri „Celjskem pevskem društvu“. Vabimo člane, naj se gotovo udeležijo odhodnega večera, kjer se poslovimo od svojih prijateljev.

— **Vabilo**. Vsi pevci „Slovenskega delavskega pevskega društva v Celju“ in pevci „celjske orgljarske šole“ se s tem vljudno vabijo na pevske vaje v petek in soboto zvečer t. j. noč in jutri ob 8. uri zvečer v prostorih „Slovenskega delavskega podpornega društva v Celju“. Vaja bo za petje na pokopališču na „Vseh svetnikov dan“.

— **Dramatična šola v Celju**. Ponk se v tej šoli začasno prekine. Prihodnja ura se pravčasno naznani.

— **Himen**. Poročil se je dne 27. t. m. v Novem mestu g. Davorin Zwitter, poprej sodni avskultant v Celju, z gospodično Franico Majzelno.

— **V nedeljo v Žalec!** Dne 30. t. m. priredi podružnica sv. Cirila in Metoda v Žalcu veselico s prijaznim sodelovanjem pevskega društva „Edinost“. Poleg bogatega pevskega sporeda igrala se bode burka „Eno uro doktor“ in so vloge v najspretnjših rokah. Po igri prosta zabava s plesom. Glede na plemeniti namen pričakuje žalska podružnica, da se narodno občinstvo Savinske doline in Celja te veselice mnogoštevilno udeleži. Torej na svidenje v nedeljo v Žalcu!

— **Shod hmeljarjev**, napovedan za dne 9. t. m., se bode vršil — kakor že objavljeno — dne 30. t. m. ob 3. uri popoldne v novem šolskem poslopju v Braslovčah. Povabljeni so vsi p. n. hmeljarji, naj so društveniki ali ne.

— **Iz Mozirja**. Naš trg je zadnja leta v narodnem oziru strahovito nazadoval, postal je pravo gnezdo nemčurjskih sršenov, ker takšne narodne zaspanosti pač ni v nobenem drugem trgu kakor tukaj. Zlasti nam dela največji gnjus tukajšnji penzionirani orožnik, ki agitira na vse kriplje za nemčurjsko stvar in usiljuje ljudem blago iz celjskega smrdljivega mlina. No, tudi pri nas bo počasi odklenkalo temu početju, ker niso kupci prav nič zadovoljni z nemčurjsko moko, in jih je več za dober denar dobilo pokvarjeno blago. Drugič bomo z imeni objavili vse one mlačneže, ki rede „giftno kroto“, ter vse germanške agitatorje, da se ne bodo sumničili narodni trgovci, ki se zavedajo svojega rodu ter prodajajo v prvi vrsti blago narodnih tvrdk. Ni druge poti, treba nam je energičnega nastopa, ostrega moža,

da izrežemo to gnjilo rano, sicer okuži še ono zdravo telo našega trga.

— **Iz Laškega trga**. Veselica katero je priredilo preteklo nedeljo tukajšnje „Bralno društvo“, je uspela tako sijajno, kakor tega nismo pričakovali. Uprizorili sta se gledališki igri „Garibaldi“ in „Bob iz Kranja“ popolnoma dostojno, da, naravnost izborna. Največjo pohvalo, da se je predstava tako izborna obnesla, zasluži pač gosp. Doberšek, ki je vodil obe igri. Sploh nas je presenetila igra vseh dam in gospodov, zakaj to, kar nam je nudilo v nedeljo naše „Bralno društvo“, je bilo res v vsakem oziru uspelo. Pri prvi igri omenimo prav pohvalno g. Mola, ki je predstavljal učitelja Ribiča, gđ. Stegenšekovo, g. Lovrenca, gđ. Ulagovo, g. Primožiča, sploh vse. — Še bolj je zanimala druga igra „Bob iz Kranja“; zlasti je bil jako dober igralec g. K. Elsbacher; njegova igra je presegala diletantsko mero, in je tudi fino zapel nekaj kupletov, prav primernih po svoji narodni ideji. Vse priznanje zaslužijo ostali igralci g. I. Doberšek, gđ. I. Kosova, gđ. Šoterjeva, ki se je izkazala tudi ljubko pevko, g. Rozinc, z eno besedo vse nastopajoče osobe. Pri prosti zabavi, ki se je razvila po igri, je nastopil moški zbor pod vodstvom g. Drolca; videlo se je, da imajo gospodje veselje do petja, zakaj peli so oduševljeno in lepo. — Čujemo, da namerava „Bralno društvo“ prirediti v decembru zopet predstavo. Vrlo! S tem si pridobi nevenljivih zaslug za narodni razvoj našega trga.

— **Parni mlin je pogorel** posestniku Vo-grincu v Podložu.

— **Varujte se agentov!** Agentje raznih židovskih in tudi krščanskih trgovin in podjetij delajo med ljudstvom dan na dan večjo škodo. Ljudje se dajo pregovoriti in misleči, da naročijo kako malenkost, podpišejo izjavo in s tem naročijo nevede velikanske množine čisto drugega blaga nego so si kdaj mogli misliti. Vsak izgovor je navadno brezuspešen in ker se naročevalci ob enem podvržejo s podpisom daljnjim sodnijam v velikih mestih, kjer se brez velikih stroškov ne morejo dati uspešno zastopati, zadene jih ogromna izguba. Dan na dan izvemo take slučaje. Opravljamo le čin človekoljubnosti, ako ponovno nujno svarimo pred goljufi-agenti židovskimi in tudi takozvanimi krščanskimi.

— **Ponarejeni 20kronski bankovci**. V Sevnici so prijeli Ant. Bučarja iz Mengša in Alojz. Prosenca iz Straže pri Krškem, ko sta pri nekem klobučarju hotela izdati ponarejeni 20kronski bankovec. Pri njima so našli še 29 ponarejenih bankovcev.

— **Občinski odbor v Zabukovji pri Sevnici** je v svoji seji dne 23. oktobra t. l. imenoval dosedanjšega tukajšnjega nadučitelja g. Val. Weberja vsled njegovega zaslužnega, 22 letnega delovanja na takajšnji šoli častnim občanom.

— **V Pristovi** so dobili nemškega poštarja. Poštna uprava res gre občinstvu na roko; poslala je v kraj, kjer stanujejo sami Slovenci, za poštarja človeka, ki ne razume niti besedice narodovega jezika. In kaj tako slepo-bedastega je mogoče v prosvetljenem dvajsetem veku!

— **Slov. Bistrica**. Zrakoplov „Meteor II“ nadvojvode Leopolda Salvator-ja, ki se je pod vodstvom nadporočnika pl. Korvin-a jel dvigati v zrak v torek ob 6. uri zvečer pri dunajskem arzenalu, je v kljub sneženi burji srečno prijadral krog iste polnoči do Slov. Bistrice, kjer se je v temni noči ustavil na nekem travniku.

— **Prošnja**. Dne 1. februarja 1903. se je ustanovilo „Podporno društvo za ubožne šolske otroke Franc Jožefove šole v Ljutomeru“. Namen tega društva je: podpirati ubožne učence in učenke Franc Jožefove šole v Ljutomeru v prvi vrsti z učnimi sredstvi, v drugi vrsti pa tudi po potrebi z obleko, obuvalom in s toplo hrano v zimskem času. Sredstva v dosego tega namena so: a) letni doneski rednih in podpornih članov, b) darila šolskih prijateljev in dobrotnikov, c) prispevki krajnega šolskega fonda in drugih korporacij, d) prireditve tombol, gledaliških predstav in veselic v korist ubožnih šolskih otrok, e) nabiranje učnih sredstev, obleke, obuvala in jestvin. Člani so: a) ustanovitelji, ki plačajo vsaj 20 K na enkrat v društveno blagajnico; b) redni člani, ki plačajo vsakoletni donesek pod 2 K, a ne manj ko 40 v. Z ozirom na veliko važnost tega društva,

ki vrši glede na sedanje šolske razmere v Ljutomeru velevažno nalogo, se obrača odbor do vseh mladino- in rodoljubov, do raznih denarnih zavodov in zasebnikov, sploh do vseh krogov in poedincev, ki jim je pri srcu prosep Franc Jožefove šole kakor tudi duševni in telesni razvoj ubožnih šolskih otrok, z iskreno prošnjo, naj pristopijo k „Podpornemu društvu“ kot člani, naj mu priskočijo na pomoč z lastnimi prispevki in darovi pa tudi z nabiranjem darov in prispevkov v krogu prijateljev in znancev; naj bi se pa tega za našo šolo važnega in prepotrebnega društva spominjali tudi vsi ljutomerski rojaki, ki so bili kdaj učenci ljutomerske šole in se nahajajo zdaj v primernih službah ali v ugodnih gmotnih razmerah. Društvu je dosedaj pristopilo 10 ustanoviteljev in 40 pravih članov; zraven teh šteje še mnogo drugih podpornikov.

V Ljutomeru, dne 20. oktobra 1904.

Za odbor: Janez Ev. Robič, načelnik.

— **Ljutomer**. V tukajšnjo šolo realko se bodo sprejemali učenci v četrtek, dne 3. in v petek, dne 4. novembra t. l. vselej ob 9. uri popoldne v učni sobi na glavnem trgu. Vsak učenec, ki vstopi na novo, naj prinese s seboj, zadnje šolsko spričevalo tiste šole, ki jo je obiskoval dozdej.

— **Slovensko gledališče v Mariboru**. Mariborski Slovenci so začeli z gledališkimi predstavami v „Narodnem domu“. Preteklo nedeljo so igrali „Čevljarja barona“. Udeležba je bila zelo obila, zlasti je bilo število delavstva in kmetov iz okolice jako veliko. Iglalo se je prav zadovoljivo. Dr. Gorišek je igral čevljarja barona hvalevredno naravno. Tudi ostale vloge so bile dobre, seveda nekatere manj nego druge. Pri godbi je še — manjkalo. Ob velikem pomenu gledališča v družabnem in narodnem oziru želimo, da mariborski Slovenci prav pogostoma uprizorijo kaj podobnega.

— **V Mariboru** so Nemci tiho in mirno ustanovili zavod, ki bo v teku let brezdvomno postal velikega gospodarskega in političnega pomena za celi mariborski okraj. Ta zavod je novostanovljena sadjarska zadruga. *Že letos* je začela delovati, seveda le deloma. Nakupovanje namiznega sadja se še ni moglo urediti, pač pa se je v veliki meri nakupilo moštno sadje. Zadruga sama dela mošt ter bo iskala kupce v orientu, kamor sedaj izvažajo Nemčija, ki kupuje sadje večinoma pri nas na Avstrijskem. Sadjarska zadruga je drugo večje podjetje mariborskih Nemcev na gospodarskem polju; prvo je kletarska zadruga, ki si je že utrdila tla in razvija svoje delovanje prav dobro vkljub temu, da je v Mariboru v vsaki ulici skoraj vinski trgovec s „pristinimi“ vini. Če Slovenec gleda delovanje Nemcev, se mu nehote vsiljuje vprašanje: Zakaj mariborski Slovenci nič ne store na gospodarskem polju? V Mariboru je toliko inteligence, ki bi lahko kaj enacega začela in vodila. In mnogo gospodov je, ki se nočejo in ne smejo baviti s strogo političnim delovanjem, zakaj ti ne začno na gospodarskem polju? Neizmerno potrebno je ravno tako delo za naš narod!

— **Fram**. Tukajšno novo, električno razsvetljeno šolsko poslopje se bode v nedeljo, dne 30. t. m. slovesno blagoslovilo in potem porabi izročilo. — Vspored za to svečanost je sledeči: 1. Sprejem gostov ob 9. uri zjutraj pri županu g. Gertu. 2. Sprevod z godbo v cerkev. 3. Po sv. maši slovesnost v šoli. 4. Postrežba šolske mladine. 5. Skupni obed, kuvert po 3 K. 6. Zvečer električno razsvetljenje šole in drugih poslopij. Mile darove za pogoščenje šolske mladine sprejema hvaležno šolsko vodstvo, pri katerem se naj tudi gospodje, ki se nameravajo banketa udeležiti, nemudoma oglase.

— **Mater s kolom pobil na tla** je 18letni viničarjev sin Rudolf Postrak v Zavrhu, sodnijski okraj Št. Lenart v Slovenskih Goricah, ker mu je očitala, da je celo noč popival ter mu svetovala naj gre spat. Svojemu očmu, ki je branil mater, je grozil s sekuro. Mati se je s krvjo oblita zgredila ter je izgubila zavest.

— **Požar**. Dne 19. t. m. ob 5. uri popoldne je izbruhnil na gospodarskem poslopju Neže Koritnik v Arnovžu ogenj, ter je upepelil vso s slamo krito zgradbo. Izgorelo je tudi seno in druga živalska krma. Ogenj so zanetili otroci.

— **Ogenj**. Iz Ormoža se poroča, da je v Ključarovcu dne 21. t. m. gorelo. Ogenj je upe-

pelil skedenj posestnika J. Brumna, vse gospodarsko poslopje in hišo. Uničeno je vse razen zidu. Žrtev plamena je tudi vsa krma, žito, celo nekaj prašičev, Zakurili so otroci, ki so se igrali z žveplenkami. Škode je več tisoč kron.

— **Umrl** je dne 22. t. m. v Rečici tovarnar g. dr. Karl Bayer v 57. letu svoje starosti.

— **Umor.** Žalostni pojav človeške osurovelosti se je pokazal v Richterovcih. Svojega lastnega gospodarja Franca Heriča je v prepiru za par obljubljenih čevljev zabodel 26 let stari hlapec Ferd. Müller z nožem 32 krat in ga tako usmrtil. Smrtnih ran mu je prizadel 10. Orožniki so morilca izročili pravici.

— **Nemški „folk“ — slovenskemu ljudstvu!** Kakor mačka, ako se jej stopi na rep, je zacvilil Ornikov ptujski „Štajerc“, ker smo mu stopili na njegov umazani nemškutarski gobec. Kakor steklo ščene za plotem oblaja ta „giftna krota“ vse naše slovenske liste, kateri brezobzirno razkrivajo vse lumparije in sleparije ptujskega „Štajerca“ in njegovih nemškutarskih podrepnikov. Najbolj pa je tej umazani nemškutarski cunji na potu vrli „Slovenski Štajerc“, kateri se za lajanje ptujskega „Štajerca“ briga ravno toliko, kakor za lanski sneg in prinaša jako zanimive dogodke izza nemškutarskih „Štajerčevih“ kulis. „Slov. Štajerc“ je prinesel v zadnjem listu neko „strogopisno“ pismo ptujskih nemškutarjev, v katerem beračijo ti za „Štajerca“ podpore. V pismu se bere doslovno: „Štajerc“ je edini slovensko pisani list, katerega podaja nemški narod!! (slovenskemu ljudstvu, da se obvaruje to ljudstvo gmotne škode in da se pomaga našim(!) trgovcem“. — Ali ste čuli zdaj ljudje božji!? „Nemški narod“ hoče obvarovati „slovensko ljudstvo“ gmotne škode in mu podaja zato „Štajerca“! Kdo se ne smeje? Nikjer na celem svetu ne bodete našli toliko sleparjev in goljufov, toliko potepnhov in oderuhov, toliko tatov in poneverjalcev, kakor jih ima ravno nemški narod med seboj. In zdaj pa pride ta „nemški narod“ in podaja slovenskemu ljudstvu „Štajerca“, da ga obvaruje gmotne škode!! Ako jo nemški narod okolo „Štajerca“ res prijatelj kmetskega ljudstva, naj torej najprej obvaruje svoje „nemško ljudstvo“ gmotne škode, naj obvaruje „nemško ljudstvo“ pred nemškimi oderuhi, pred nemškimi sleparji, pred nemškimi pijavkami, ki izsesavajo in sleparijo nevedno nemško ljudstvo, kakor je pokazala ravno te dni neka obravnava. Med Nemci je torej polje za vas, berače okolo „Štajerca“. „Nemški narod“ naj podaja liste nemškemu ljudstvu, za slovensko ljudstvo bode skrbel že slovenski narod sam, da ga obvaruje gmotne škode pred nemškutarskimi pijavkami.

— **2000 kron podpore** vsako leto dobiva baje Ornikov „Štajerc“ od „Südmarke“. Pa vendar ne za to, da obvaruje Slovence gmotne škode!

— **Življenje je rešil** kaplan Ivan Vogrin gostilničarju Al. Veberiču v Št. Petru pri Radgoni. Dne 23. t. m. se je Vogrin vračal domov od Sv. Jurija ob Ščavnici. Na Gor. Grisu ga iznenadi obupajoč krik žensk pred Veberičevo gostilno. Krčmar je bil namreč v kleti, ki je bilo polna vinskega mošta. Vsled ogljikove kisline omamljen, se je zgrudil nezavesten na tla. Mimoideči g. kaplan gre s slikarjem Fr. Horvatom v klet in prinese nezavestnega gostilničarja iz nje na sveži zrak in ga tako reši gotove smrti.

— **Obesila se je** pri Sv. Nikolaju pri Lipnici učiteljica Eliza Forstner.

— **Razbojniški napad v Gradcu.** V nedeljo ob pol 6. uri popoldne je napadel nek 30-letni človek hotelirja Leitnerja pri „Danielu“ v Gradcu. Izvabil ga je v svojo sobo in mu dal čitati neko pismo. Hotelir vzame pismo, a se zaman trudi prečitati tudi eno besedo, ker je bilo tako neumljivo pisano. Medtem pa ga potnik udari s kamnom po glavi in zbeži. Vratarju se je posrečilo ujeti napadalca. Na policiji se sprva branil povedati svoje ime, a kasneje je priznal vse. Doma je iz okraja Lipnica.

Deželni zbor štajerski.

Seja v torek, dne 25. t. m. Poslanec Einspinner utemeljuje svoj predlog glede davčnih olajšav za delavnice malih obrtnikov v tem smislu, da se obrtne delavnice popolnoma oproste hišnega davka, ali če to ni mogoče, naj se jim zniža davek

na polovico. Predlog izroče gospodarskemu odseku. — Poročilo deželnega odbora o prošnji akcijske družbe „Rogaška železnica“, da sme zvišati delniški kapital, se odda železniškemu odseku. — Občini Jurklošter v sodnem okr. Laško, se dovoli 145 % obč. doklade za leto 1904.

Posl. dr. Jurtela govori o poročilu deželnega odbora glede pregradbe in regulacije potokov Sevnica, Močnik, Gabernca in Sromlica v pol. okr. Brežice. Deželni odbor more šele v prihodnjem zasedanju udovoljiti tozadevnim deželnozbornim predlogom. K tej stvari govori še poslanec Žičkar. Poročilo deželnega odbora se vzame na znanje.

Poslanec Vošnjak stavi vprašanje glede regulacije neke reke, posl. Kočevar zahteva pojasnila glede regulacije nekega potoka, poslanec dr. Dečko glede neke dovozne ceste.

Posl. dr. Schacherl vložil predlog proti zlorabi § 14. drž. tem. zakonov.

Seja v sredo, dne 26. t. m. Posl. Ornig utemeljuje predlog, da se po kaznilnicah odpravijo vsa obrtna dela. Sedanja uredbo bridko občutijo obrtniki, in ravno to delo po kaznilnicah vabi mnogo revnih ljudi v ječo. Predlog izroče gospodarskemu odseku.

Poslanec dr. Ploj izroči naslednji predlog: Deželnemu odboru se naroča, naj ukrene vse potrebno, da se čimprej odpravi v občini Jiršovci sedanji bedni položaj. Odda se finančnemu odseku.

Poslanec dr. Jurtela interpelira namestnika, zakaj se ni rešila prošnja glede premestitve ljudskošolskega ravnatelja v Ptuj.

Nujni predlog

poslancev Žičkarja, dr. Ploja in tovarišev glede podpor po uimah oškodovanim posestnikom v okrajih Sevnica in Kozje.

Visoka zbornica!

Tekom tega zasedanja je že več poslancev vložilo pritožbe o prav znatnih elementarnih škodah, ki so zadele letos več delov Štajerske. Žal, da tudi najjužnejšemu delu dežele škoda ni prizanesla.

V okrajih Sevnica in Kozje je bilo več krajev opetočano obiskanih od viharjev, tako v občinah Blanka, Zabukovje in Brezje v sevnškem okraju, potem občini Merčna sela in Veternik v okraju Kozje.

V več teh občin so morali vsled toče setve nezrele pokositi, sadno drevje je bilo obtolčeno in vinska trta je za več let težko prizadeta.

V občini Blanka so oškodovane tri vasi in znaša škoda okoli 95.000 kron. — Občini Pilštanj in Dobje v okr. Kozje sta bili obiskani od strašnega naliva, kakor da se je utrgal oblak, vsled tega je bilo odplavljenega mnogo rodovitne zemlje. Že prej ubogo in zadolženo prebivalstvo gleda s strahom in trepetom zimi nasproti.

Posledica tega obubožanja je tudi vedno naraščajoče izseljevanje iz teh okrajev. Vsled tega manjka prebivalstvu delavcev, in to pomanjkanje je po južnoštaj. okrajih že tako prav občutno. Iz občine Veternik se je na en dan izselilo 38 oseb, in ravno v tej občini je zadnjih devet let večkrat pobila toča. Drugi tamošnji posestniki so tudi pripravljene izseliti se in si v tujini poiskati kruh.

Kakor rečeno, manjka v teh okrajih delavcev, in to pomanjkanje bo vedno večje, ako ne pride izdatna podpora; a tu je treba pomoč ne le od dežele, temveč tudi od države. Gospoda namestnika sem pozval že svoj čas, naj izposluje pri osrednji vladi izdatno pomoči za obubožance in to prošnjo ponavljam ter prosim, naj se predlog izroči finančnemu odseku.

Druge slovenske novice.

— **Slovensko gledališče v Ljubljani** je uprizorilo ta teden slavno-znani igro ruskega pisatelja Gorkija „Na dan“. Ta igra je zaslula že po vsem svetu ter se igrala na najboljših odrih. Od leta do leta je vidnejši napredek ljubljanskega gledališča, ki se globoko zaveda svoje naloge ter se v prvi vrsti ozira na dela ruskih, čeških, poljskih in sploh slovanskih pisateljev.

— **Na Jesenicah se podira narodni jez.** Danes poročamo zopet nekaj o tužnih razmerah, ki so zavladale na Jesenicah, sredi gorenjske

strani. Ta vas je za naše narodno življenje velikega pomena, njen sedanji in bodoči pomen je tolik, da je od nje odvisna bodočnost cele Gorenjske. Tamošnje ljudstvo, ki je spalo ter nevedé hitelo v žrelo germanizma, se je pričelo gibati. Nemška industrija na Jesenicah hoče pogoltniti naš narod, nemški denar ga skuša korumpirati in si ga popolnoma podvreči. A to slovensko ljudstvo se je pričelo gibati in vstajati v kljub vsem sovragom, ki so ga hoteli potujčiti. Pri zadnjih občinskih volitvah leta 1902 se je bil ljut boj za gospodarstvo občine. Le najhujšemu odporu od narodne strani se je posrečilo, da so ostali Slovenci na krmilu. Že tedaj je pokazala avstrijska vlada vso svojo krivično pristranost in sovraštvo napram Slovincem. Takratni železniški nadzornik, Schulz, Čeh-narodnjak, je bil na dan volitve odpoklican na Dunaj, samo zato, da bi ne volil s Slovenci! Moral je zapustiti Jesenice, a od tedaj pošilja c. kr. železnična uprava same strastne Nemce-uradnike v ta kraj, da izzivajo in potujčujejo naše ljudstvo. — Na Savi pri Jesenicah se je lani otvorila enorazredna nemška šola. Letos sta že dva razreda, ki jih polnijo slovenski otroci, kjer se bodo vzgojili v ljute odpadnike. To je delo nemškega kapitalizma, delo naše avstrijske vlade! Jeseniški Nemci delajo na vse kriplje na to, da preide občina v nemške roke. Ako pa pade enkrat ta najvažnejša gorenjska občina v njihove roke, je usoda 100.000 Slovencev zapečatená, izgubljena je vsa Gorenjska od Bleda navzgor. In da se to ne zgodi, menijo v najkrajšem času jeseniški Slovenci začeti akcijo, ki naj bi gmotno podpirala vse zadeve, ki delajo na to, da ostanejo Jesenice slovenske.

— **Petdesetletnica in šestdesetletnica.** V sredo, dne 25. t. m. je praznoval največji hrvatski romanopisec, Šandor Gjalski, 50letnico svojega življenja in 20letnico svojega književnega delovanja. Ta dan je praznovala hrvatska književnost jako svečano, napredna mladina in krog zagrebških književnikov je priredil vzor-pisatelju in hrvatskemu ljubljencu na čast slavnosten banket, pri katerem se je napivalo in nazdravljalo slavljencu. Hrvatski narod se je spomnil svojega pisatelja, in od vseh strani so prihajali pozdravi in telegrami, ki so čestitali Gjalskemu. — Tudi pri nas na Slavenskem je obhajal te dni S. Gregorčič, slovenski pesnik, kojemu smo se nekdanj tako divili in ga ljubili, svojo šestdesetletnico. A njemu na čast se ni uprizorilo ničesar, in naši listi so omenili samo to dejstvo. Ta hladnost napram pesnikom-prorokom narodu ni v čast, s tem je pokazal, da ni vreden svojih veleumov.

— **Smrt vsled mušjega pika.** V ljubljanski bolnišnici je umrla v torek Marija Arhar iz Borovnice pri Vrhniki, katero je pičila strupena muha. — V sredo pa je umrl Anton Možina iz Vrhnike tudi v ljubljanski bolnišnici, katerega je ravnatoko pičila muha.

— **Štrajk na gimnaziji v Gorici.** Osmošolci goriške gimnazije so v ponedeljek dopoldne, ko je imel profesor Durst v njih razredu pouk, zapustili šolo. Isto so storili popoldne sedmošolci. O vzrokih, ki so napotili dijake k temu koraku, se navaja, da je prof. Durst, ki poučuje zgodovino, žalil večkrat narodni čut dijakov obeh narodnosti ter da nastopa, seveda Nemeč, nekako izzivalno itd. Kakor eno tako je tudi drugo popolnoma lahko mogoče, ako pomislimo, da smo imeli pri nas že vse polno nemških profesorjev, ki so našo narodnost, v zahvalo za to, da so dobili pri nas dobrega kruha, v šoli in zunaj šole žalili na najkrvavejši način.

— **Slovenec ustrelil Slovence radi rusko-japonske vojske.** Z žalostnimi čuvstvi moramo beležiti, da se med ameriškimi Slovenci umori vedno bolj množe, kar je tembolj vredno obžalovanja, kar je temu po največ krivo v Slovincih takorekoč vdomačeno pijančevanje. Iz pueblo Colo., se javlja, da je tamkaj rojak Ignacij Mišmaš ustrelil rojaka Josipa Lukeka, kateri je stanoval pri Mišmaševi rodbini. Pred par tedni je Lukek pomagal Mišmašu pri delu. Pri tem sta čez mero pila, na kar sta se po obedu prepirala radi rusko-japonske vojne. Mišmaš je trdil, da bodo Rusi prav gotovo zmagali, Lukek pa, da je mogoče, da zmagajo Japonci. Mišmaš se je radi tega razjezil in oba sta se sprla. Jela sta se pretepati in pri tem je Mišmaš v jezi zgrabil revolver, s katerim

London, 27. oktobra. Vojna med Rusijo in Angleško je gotova, ako Rusija ne ugodi vsem angleškim zahtevam, da vse krive častnike pozove pred vojno sodišče.

Madrid, 27. oktobra. Ruski častniki razlagajo dogodek v Severnem morju takole: V oni noči so zagledali med ribiškim brodom tudi dve japonski torpedovki(?) Streljali so, ker so mislili, da hočejo Japonci napadati. Častniki trde tudi, da so na obeh torpedovkah zagledali topove(!)

Tokio, dne 27. oktobra. V Port Arturju so bile dne 25. t. m. cele ceste od ranega jutra do 5. ure popoldne v plamenu.

London, 27. oktobra. Kakor poroča rusko časopisje, je v Port Arturju vse mirno, Japonci so nehali bombardirati. Rusi imajo granat in drugega streljiva dovolj za cele tri mesece.

London, 27. oktobra. Ruske in japonske predne straže si stojijo v oddaljenosti 600—800 korakov nasproti. Pričakujejo novega napada Japoncev, ki delajo šance, da se zastražijo proti topničarskemu ognju.

Listnica uredništva.

G. Podpohorski! Pride oboje na vrsto. Se zahvalimo in priporočimo Vašemu spretnemu peresu.

G. V. S. Fedorov. Oprosti, Tvojo knjigo sem dobil šele te dni. Čestitam! Jaz storim svoje.

Občina trg Lemberg

proda 3. novembra t. l. na dražbi zidano, z opeko krito hišo s tremi sobami, kuhinjo in kletjo, zraven je tudi nekaj zemljišča, za 1.100 K. — Nadalje

enonadstropno hišo

s šestimi sobami, dvema kuhinjama, tremi kletmi, z opeko kritim hlevom, zraven je lep vrt, za 4.000 kron. Obe hiši sta v dobrem stanju zraven okrajne (468) ceste in blizu železnične postaje.

Občinski urad v Lembergu, 22. okt. 1904.

Gostilna

se da v najem ali tudi na račun; zraven tudi ujive, vrti in travniki. — Naslov pove upravnštvo „Domovine“.

Hiša in zemljišče

v trgu Mozirje

je naprodaj blizu cerkve, tudi sadonosnik s stavbenim prostorom; vse skupaj se proda za 3.200 K.

Več se izve pri g. Ani Čater, lončarija, Rožinska vas št. 1, pošta Štore. (467) 1

Ljudevit Borovnik

puškar v Borovljah (Ferlach) na Koroškem)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstnih pušk za lovce in strelce po najnovejših sistemih pod popolnim jamstvom. Tudi predeluje stare samokrese, sprejema vsakovrstna popravila ter jih točno in dobro izvršuje. Vse puške so na c. kr. preskuševalnici in od mene preskušene. — Ilustrovani ceniki zastoj. 20—20

ŽENITNA PONUDBA.

Fant, star 23 let, gostilničar v Savinski dolini želi se ženiti z žensko, katero bi veselila gostilniška obrt. Želi se 2.000—3.000 kron premoženja. — Naslov pove uredništvo „Domovine“.

Skladiščar (Magaziner)

slovenskega in nemškega jezika v govoru in pisavi zmožen, srednje starosti, samec, ki razume tudi boljša ključavničarska dela, se sprejme takoj pri železnarni A. Pogačnik, Ruše pri Mariboru. (450) 3—3

Notarski kandidat

s prakso, želi službo premeniti. Ako mogoče v bližino železnice. — Naslov pove upravnštvo „Domovine“. (455) 3—3

Dva učenca

s primerno šolsko izobrazbo se sprejmeta takoj v trgovino z mešanim blagom pri Adalbertu Globočniku v Žalcu. (453) 3—3

Vožnje karte in tovarni listi v

Ameriko

Kralj. belgijski poštni parnik.

Red Star Linie iz Antverpna naravnost v Novi York in Filadelfijo.

Koncesijovana od visoke c. kr. vlade.

Pojasnita daje Red Star Linie, Dunaj IV., Wienergürtel 20 ali pa Resman Ivan, glavni zastopnik v Ljubljani, Kolodv. ulica št. 41. druga hiša na levo.

Hotel „Balkan“-Trst

Piazza dela Caserma (Narodni Dom)

(449)

10—3

3 minute od južn. kolodvora in poleg pošte s 60 moderno opremljenimi sobami.

Restavracija — Dunajska kuhinja — Kavarna

Za goste hotela posebna restavracija v I. nadstropju.

Dvigalo. Električna razsvetljava. Kopaljšča.

Shajališče tujcev.

Postrežba točna in solidna!

Cene nizke!

(441) 4 Kdor želi biti postrežen z dobrim blagom po solidnih cenah, naj se obrne na že dolgo obstoječo znano tvrdko

Josip Hočevar

Kolodvorska ul. 5 Celje Kolodvorska ul. 5

katera izdeluje vsakovrstne obleke po najnovejšem kroju.

Velika zaloga tu- in inozemskega blaga.

Bogata izber narejenih oblek za gospode, dečke in otroke, kakor tudi najfinejših

zimskih sukenj, ulstrov, pelerin in havelokov.

Postrežba točna in solidna!

Cene nizke!

Priporoča se p. n. gg. duhovnikom, pisateljem, založnikom in slavnemu občinstvu za vsakovrstno izvrševanje tiska od navadne do najmodernejše oblike. — Ker je bogato založena z najmodernejšimi črkami in okraski ter opremljena z motornim, oziroma električnim obratom, lahko izvršuje največja dela v vsaki množini in v kratkem času okusno in ceno. —

Zvezna tiskarna

Schillerjeve ulice št. 3 CELJE Schillerjeve ulice št. 3

V zalogi ima in tiska v več barvah izdelane krasne diplome. Dalje: uradne tiskovine, kuverte, račune, pismene papirje, cenike, etikete, bolete, časopise, knjige, brošurice, cirkularje, reklamne liste, lepake, opomine, vabila, podobice, spovedne listke, razglednice hranilne in združne knjižice ter sploh vse v tiskarsko stroko spadajoče stvari. —

Zvezna knjigoveznica

v Celju

Schillerjeva ulica št. 3

se priporoča

prečastiti duhovščini, slav. župnijskim in občinskim uradom, posojilnicam, šolskim svetom in p. n. občinstvu za vsa v svojo stroko spadajoča dela kakor vezanje raznih liturgičnih in drugih knjig, zapisnikov, molitvenikov; v izdelovanje fascikljev, map itd. — Sprejemajo se tudi vsakovrstna galanterijska dela.

Ker je opremljena z najnovejšimi in najmodernejšimi stroji, okraski in drugim orodjem, izvršuje vsa dela kar najhitreje, ceno in solidno.

Vse pošiljatve in naročila je naslavljati le: „Zvezna knjigoveznica“ v Celju.

„Občeslov. obrtno društvo v Celju“

naznanja, da se sprejemajo oglasi za „Kažipot“ po slov. Štajerskem, ki ga izda za leto 1905, še do

15. novembra 1904.

Oglase je pošiljati na „Občeslovensko obrtno društvo v Celju“, katero daje tudi vsa tozadevna pojasnila. (463) 3-3

KUHARICA za gostilno in NATAKARICA

na račun se iščeta, z nastopom ob novem letu. Plača po dogovoru.

Naslov pove uredništvo. (462) 5-2

Naznanilo in priporočilo.

Slavnemu občinstvu, zlasti gg. trgovcem vljudno naznanjam, da odslej izdelujem tudi vsake vrste

tehtnice

in jih sprejemam v popravilo. — Potrudi se bom, da zadovoljim vsem zahtevam v polni meri. — Priporočam se v obilno naročbo.

I. REBEK, stavbeni in umetni ključar

(465) Celje, Poljske ulice št. 14. 5-2

Moric Rauch

trgovina s steklom in barvami

Celje, Rotovška ulica št. 4

priporoča svojo bogato zalogo
- - najboljšega in trpežnega - -

laka za tla

s kojim si lahko vsakdo sam tla pobarva. — Cena škatlje (1 kilogr.) v štirih različnih - barvah 1 K 80 v (90 kr.). -

(382) 12-10

Služba distriktnega zdravnika

v trgu Vransko pri Celju

se odda. — Plača obstoji iz deželne subvencije letnih 540 K in 1% občinske priklade okoli 220 K, skupaj 760 K. Zdravljenje ubožcev se iz okrajne blagajnice posebej honorira in je sedaj pavšalirano na 560 K. Distriktni zdravnik more prevzeti tudi opravke sodnega zdravnika. Razun sposobnosti po § 15. postave, od 23. junija 1892, dež. zak. št. 35 se zahteva temeljito znanje slovensčine. Ponudbe je poslati do 15. novembra 1904 zdravsko-distriktnemu odboru na Vranskem.

(447) 3-3 Schwentner, načelnik.

Šunka

s kožo 1 gld., brez kože 95 kr., brez kosti s kožo 1 gld. 10 kr., plečeta brez kosti 90 kr., suho meso 78 kr., slanina 82 kr., prešičevi jeziki 1 gld., goveji 1 gld. 20 kr., glavina brez kosti 45 kr. Dunajske salame 80 kr., prave boljše 1 gld., iz šunke 1 gld. 20 kr. Ogrske la salame 1 gld. 70 kr., salame à la ogrske trde 1 gld. 50 kr. kila. Velike klobase po 20 kr. — Brinovec in slivovka pristna liter 1 gld. 20 kr. — Pošiljam le dobro blago od 5 kil naprej proti povzetju.

JANKO EV. SIRC v Kranju. (436) 12-4

Lovro Pokorny

svečar v Celju

vljudno naznanja čast. duhovščini in p. n. občinstvu, da se preseli iz Gledališke ulice v

Graško ulico št. 16
(nasproti mitnici).

Zajedno se priporoča gg. trgovcem za sv. Miklavža in božič v mnogobrojna naročila.

Solidna postrežba. Cene nizke.

SLOVENSKA TVRDKA.

SLOVENSKA TVRDKA.

Vincenc Camernik, kamnoseški mojster

Nova ulica 11. CELJE Nova ulica 11.

priporoča svojo do 200 komadov grobnih spomenikov

broječo zalogo

iz različnih mramorjev, granita in sijenita od preprostega do najfinejšega izdelka, po konkurenčnih cenah. Priporoča se tudi preč. duhovščini za izdelovanje umetnih cerkvenih, v to

stroko spadajočih del, kakor oltarjev, prižnic, obhajilnih miz itd. Izvršuje tudi vsa stavbena dela.

Priznana točna in solidna postrežba.

(345) 15-15

Slav. občinstvu

priporočam svojo bogato zalogo raznovrstnih

peči, štedilnikov,

raznovrstne posode, kotlov za kuhinje in za kuhanje žganja.

Velika izber nagrobnih križev

Raznovrstni poljedelski stroji posebno pa slamoreznice.

Za jesensko gnojenje priporočam Tomaževo žlindro.

Navodila zastonj! Navodila zastonj!

Trgovina z železnino „Merkur“, P. Majdič.